

Finantslov for indeværende Aar at kunne være blevet en Mulighed for, at der om denne Benyttelse og dens Forstaaelse kunde være opnaaet Enighed mellem Regjeringen og dette Thing, altsaa ogsaa bevaret en Mulighed for, dersom det skjønnes nødvendigt, at fortsætte Tilstanden. Den meget ærede Kultusminister har i den Henseende vidst at lægge, som jeg frygter, en væsentlig om ikke afgjørende Hindring i Veien ved paa det ene Hovedpunkt, nemlig med Hensyn til Universitetsunderskudet, at gjøre en Opfattelse gjældende, hvis Interesse for den høitærede Kultusministers Vedkommende jeg nu forøvrigt ikke engang er istand til at indse. Det er kun denne lille Bemærkning, jeg vil gjøre med Hensyn til selve den midlertidige Finantslovs Anvendelse; men der er ved Siden derafgjort en Praxis gjældende med Hensyn til Anvendelsen af Udgifter paa forventet Tillægsbevilling, som ganske vist ikke ubelukkende rammer Spørgsmaalet om den midlertidige Finantslov, men som ogsaa under andre Forhold har i Aarens Løb fundet mere og mere Anvendelse, saa det forekommer mig, det vilde være paa Tide fra dette Things Side, hvad der allerede flere Gange er blevet gjort Tilløb til, saavidt muligt at sætte en Grænse derfor, thi det er klart, at man ved at anvende den Praxis baade iaar og andre Aar ved en saadan udvidet Anvendelse af Udgifter paa forventet Tillægsbevilling, er inde paa en Vej, der lidt efter lidt aabner Mulighed for at borteffamotere den egenlige Bevillingsret. Thi det er meget muligt, at der kan gives gode Grunde for en eller anden positiv Udgift, medens Striden om, hvorvidt denne Udgift har haft den Karakter, Betydning eller Nødvendighed, at den kan hjemle Udgiftens Afholdelse paa forventet Tillægsbevilling, jo er et helt andet Spørgsmaal, der fører os ind i Overvejelser, som det egentlig slet ikke ligger indenfor Bevillingsmagtens Omraade at drøfte, det maa være holdt udenfor, thi en Udgift kan først være lovhjemlet, naar dens Berettigelse forud er givet. Her er dette Princip gaaet et langt Skridt udover, hvad vi hidtil have kjendt og benyttet i Henseende til Udgifter paa forventet Tillægsbevilling. Og saa dette kan vel gjøre det yderligere vanskeligt for dette Thing efter min Mening at vedtage en Lov som den foreliggende. Der er allerede baade ved Finantslovens 1ste Behandling og ogsaa idag blevet lyst efter Finantslovsforlaget for indeværende Finantsaar. Jeg er af samme Mening, som andre ærede Medlemmer her have gjort gjældende, at intet Hensigtsmæssigheds-hensyn kan fritage Regjeringen for den Pligt, den ogsaa ifjor Sommer udtalte, at den bør gjøre sit Yderste for at tilveiebringe en saadan lovlig Finantslov. Som saadan kan den midlertidige Finantslov, som i alle Tilfælde kun er en Nødhjælp, ikke opfattes, og den bliver ingenlunde bedre ved, at der søges en saa ulovlig Ting til som det Forslag til en Tillægsbevillingslov, vi her behandle. Hvorvidt

man kan vente noget Saadant fra den høie Regjeringens Side, at man kunde faae gjort Forsøg paa endnu at faae en ordentlig Finantslov vedtagen for indeværende Finantsaar, skal jeg lade være usagt. Den praktiske Tilstand, som nu har vilst, at Regjeringen ikke ad den Vej, den har benyttet, har naaet, hvad den formentlig maatte ønske, synes at maatte kunne bane Vej for den til at opnaa ved en endelig ordinær Finantslov for indeværende Finantsaar, hvad den jo veed, at den kan opnaa ogsaa ved dette Thing. Jeg søger derfor til Slutning paany den Opfordring til, at vi ialtfald snarest muligt maatte se fremlagt et Forslag til Finantslov for indeværende Aar.

Thomsen: Da en 1ste Behandling af et Lovforslag som det foreliggende jo ikke har synderlig afgjørende Betydning med Hensyn til selve Lovforslagets Skjæbne, er det kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremsætte, nærmest i Anledning af Ytringer, der ere fremkomne fra ærede foregaaende Talere. Der er, saavidt jeg forstod, af to ærede Medlemmer her i Salen udtalt, at Regjeringen ved at forelægge nærværende Lovforslag, eller rettere ved at undlade at forelægge et Forslag til en almindelig Finantslov for indeværende Finantsaar, har siddet et Grundlovsbrud overhørig. Jeg kan derom blandt Andet bemærke, at jeg for mit Vedkommende jo ganske vist ikke er saa konstitutionelt uddannet som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at jeg tør indlade mig paa en speciel Diskussion derom; men jeg skal dog fremsætte den Bemærkning, at det synes mig dog, at det ikke er tilstrækkeligt herom blot at fremsætte en Paastand, men der skulde dog helst tilføies et Bevis for, at her virkelig er sket et Grundlovsbrud. For mit Vedkommende ser jeg intetsomhelst Bevis ført i denne Retning, og jeg tilftaar, at jeg ser heller ikke Noget, der skulde endog blot kunne vække en Formodning om, at et saadant Grundlovsbrud skulde være sket. (Afbrydelse). Saa, det er jo muligt, at jeg tager feil; Meningerne derom kunne jo være delte, og det er jo i og for sig temmelig ligeegyldigt, baade hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, og hvad jeg eller andre ærede Medlemmer mene derom, thi det er ikke os, der kunne udtale nogen afgjørende Dom derom. Det stiller sig for mig saaledes, at, dersom det ærede Medlem maatte være en Majoritet her i Thinget, der ogsaa havde denne Anskuelse, nemlig at der er Formodning om, at her er sket et Grundlovsbrud fra Regjeringens Side, saa er det deres ligefremme Pligt at faae dette Spørgsmaal afgjort ad den eneste Vej, ad hvilken det kan afgjøres, nemlig gennem Rigsretten. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds undrede sig over, at der paa det foreliggende Lovforslag fandtes